

EDITORIAL

Un any més, celebrem la festivitat del nostre patró i protector, sant Antoni de Pàdua. Ens felicitem, i agraïm a tots els voluntaris i voluntàries d'aquest servei social, el seu gran esforç que, de forma desinteressada, i dedicant el seu temps, han fet possible poder ajudar amb l'escolta i l'acompanyament d'un gran nombre de persones amb necessitats de comprensió i d'amor, que s'han adreçat al "Pa de sant Antoni"; amb una profunda solidaritat amb les seves angoixes i tristors, pròpies dels homes i dones d'avui en dia, sobretot dels més pobres.

Tot seguint el magisteri del Papa Francesc, en el Jubileu de la Misericòrdia, que ens exhortava a dur a terme les obres de misericòrdia, espirituals i materials seguint l'Evangeli: "Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu".

Amb la col·laboració inestimable d'un grup de joves, ha estat possible organitzar una festa solidària per als nens i nenes amb motiu del dia de sant Jordi. Varen regalar llibres als infants, varen jugar amb ells i els varen oferir un berenar, amb motiu d'aquesta entranyable tradició. Tots aquells i aquelles que hi vàrem assistir ens ho vàrem passar d'allò més bé.

Lluís Viñas, ofs

“No tengáis miedo al mundo,
ni al futuro, ni a vuestra debilidad
El Señor os ha otorgado vivir
en este momento de la historia,
para que gracias a vuestra fe
siga resonando su Nombre
En la tierra

Benedicto XVI

EL NOSTRE SANTUARI DE SANT ANTONI

Presència franciscana a Barcelona.

Segons la tradició, quan sant Francesc va visitar Barcelona, el **1214**, la ciutat li va cedir l'hospital de Sant Nicolau de Bari. En aquest lloc, hi van bastir un petit convent amb les seves dependències, però ben aviat va començar la construcció d'un edifici nou (**1240**). Fou també conegut com convent de Sant Nicolau o «dels framenors». Més tard rebé el nom de Sant Francesc. Estava situat al final de les Rambles, on actualment hi ha Capitania. En aquest convent es van celebrar dos Capítols generals de l'Orde Franciscà, el de 1313 i el de 1357...

Saltem uns segles i arribem al segle XIX. El convent resultà desamortitzat el **1835**, després d'una bona labor dels franciscans en una epidèmia de febre groga els anys anteriors i el 1837 es va acordar el seu enderrocament.

Situats al carrer

Calaf - Santaló. L'any **1904**, els franciscans retornaren a la ciutat, després de 67 anys d'absència, i s'allotjaren al carrer Calaf, al costat d'una petita capella dedicada a Sant Magí, que ben aviat resultaria petita.. Es fundà el petit convent el dia de sant Magí... **1907:** El 7 de juliol, el bisbe auxiliar de Barcelona, el doctor Cortès, beneí la primera pedra, amb gran solemnitat i assistència d'autoritats eclesiàstiques, civils i nombrosos devots de Sant Antoni. Durant poc temps, la nostra església fou tinença de la Parròquia de la Bonanova, i en fou el primer encarregat fra Francesc Sedó.

1911: Es comença a editar el "Full del Santuari". L'11 de juny s'estableix l'Orde Franciscà Seglar, i l'1 d'octubre la "Joventut Antoniana".

1912: El 12 de juliol, s'inaugura el Santuari de Sant Antoni, encara que oficialment fou el 1927. A la guerra civil del 1936, el convent i el Santuari

MURALLA DEL MAR, ABSIDE DE SAN FRANCISCO Y PRINCIPIO DE LA RAMPA QUE BAJABA A LA PLAZA DE «FRA MENORS»

foren parcialment saquejats i cremats. L'any **1943**, s'hi estableix *l'Obra franciscana pels Leprosos*.

La imatge de Sant Antoni de Pàdua que presideix el lateral dret del presbiteri, és una talla de la Vda. Reixach, de l'any 1940. Al **1948** es van començar les obres del nou convent, que es va inaugurar el 22 de desembre de **1953**. Aquest any hi començaren a viure els frares. El Santuari es va reconstruir un cop acabada la Guerra Civil i es va mantenir fins que a l'any 1964 va ser objecte d'una transformació radical de la seva façana, que li donà l'aspecte actual.

El **1961** s'inaugurà la Sala IFAC (Institut Franciscà d' Aposolat i Cultura), i al 25 d'octubre de **2014**, el Centre d'Acollida i Pastoral Sant Francisc, al carrer Calaf, 16. **1965**: Inici de les obres d'unificació de l'església de sant Antoni i la Capella del Santíssim.

1967: Fra Francesc Gamissans funda el *Servei Social i Sanitari*. Aquest mateix any s'inaugura la bonica pintura del presbiteri "Els deixebles d'Emaús". És obra del frare franciscà belga, fra Jeroni Bruycker. **1993**: Neix la Fundació Acollida i Esperança, tutelada per fra Josep Costa.

I el "Pa de Sant Antoni"? Ens consta que s'establí en l'església dels franciscans la Pia Unió de Sant Antoni i el Pa dels Pobres l'any **1899**. Al llarg dels anys, aquesta institució tan franciscana d'ajut als pobres, ha quedat amb el nom de **Pa de Sant Antoni**. De llavors ençà, la tasca solidària i caritativa d'aquesta institució a casa nostra ha estat portada per persones seglars, acompanyades per la comunitat franciscana . Avui segueix molt activa gràcies a les vostres aportacions i donatius. No deixeu d'ajudar-nos, els pobres us ho agrairan, i nosaltres ho fem ja des d'ara en el seu nom.

SANT ANTONIO DE PADUA “DOCTOR EVANGELICUS”

Sobre la formación de los laicos.

San Antonio de Padua dedicó lo principal de su vida a la predicación de la enseñanza evangélica y por sus Sermones conocemos los destellos de su sabiduría, la cual también encontró su cauce en su magisterio teológico, por ello le fue concedido el título de doctor de la Iglesia.

A sus veinticinco años, cuando pasa de los Canónigos Regulares de San Agustín a la Orden Franciscana tenía ya una sólida formación teológica. Desde su primera predicación, en Monte Paulo en 1221, alcanza una gran reputación que llega a oídos del mismo San Francisco que lo nombrará oficialmente como primer lector para regentar la cátedra de Bolonia, el primer “Estudio” de la Orden. No será únicamente en Bolonia donde regentará la cátedra de teología sino también en otros “Estudios” de la Orden ya establecidos en otras

ciudades. Pues bien, los estatutos de entonces permitían el acceso a estos “Estudios” lo mismo a los religiosos que a los seglares, lo cual, esto último, me lleva a pensar en la formación de los laicos y laicas cristianos de hoy en día: ¡En la gran necesidad que tienen los cristianos actualmente de formación! (aunque no necesariamente hayan de cursar teología).

Pienso que de igual manera que nos reciclamos en tantos asuntos que se nos echan encima como el de la tecnología, la alimentación, la distribución de los residuos generados en el hogar, cuánto más el cristiano debe formarse a lo largo de toda su vida, pues la fe, gracia del Espíritu, que es la que moldea nuestra forma de obrar y relacionarnos con los demás y que alimentamos principalmente con la participación en los sacramentos y con la oración, también requiere el estudio de aquello en lo que se cree. Y ello por el propio crecimiento espiritual y madurez de uno mismo y también, no deja de ser importante, para dar repuesta de nuestra esperanza en Jesucristo a cuantos agnósticos y ateos nos pregunten por ella, en un mundo en el que parece que los cristianos vivimos ya como extraños.

Mercedes Marfá Pons

SENYOR

Senyor, et demanem per tots els teus fills, fins i tot per aquells que no saben que ets Tu qui els ha creat.

Pare bo, et demanem que als nostres germans i a tots nosaltres, mai ens manqui el menjar per als nostres cossos, però sobretot que mai no ens manqui el Pa i el Vi de la Sagrada Eucaristia, aliments de l'amor per a les nostres ànimes.

Et demanem que sempre disposem d'un lloc on puguem refer les nostres forces físiques, i, des de la Creu, amb els teus braços ben oberts, que per al repòs dels nostres cors sempre puguem comptar.

Et preguem, també perquè mai no ens manqui un sostre que ens

resguardi, i que la teva Mare, la Nostra Mare del Cel ens protegeixi amb el seu mantell, tal i com ho fan els sostres, ens protegeixi de la foscor de la nit, del vent, de les tempestes, del fred i del gel de l'hivern que tant malmeten els nostres cors ...

Et donem gràcies, Senyor, perquè a través de l'obra social "Pa de sant Antoni" vares engegar els cors dels teus instruments humans per intentar minvar les necessitats de repòs, d'aliment, de sostre, ..., les necessitats d'amor d'uns quants dels teus fills tan estimats.

Balbina Birba, ofs

MILAGROS DE SAN ANTONIO DE PADUA

Como es costumbre, los franciscanos del Santuario de San Antonio de Padua, celebramos, el día 13 de junio, próximo ya al verano, la festividad de San Antonio de Padua. Este santo portugués, que nació en el barrio lisboeta de Alfama, tiene un gran significado para nuestra orden franciscana y es especialmente querido por todos. Fue un hombre sabio y docto al que se le

atribuyen un gran número de milagros, llegando a ser recordado, por ello, con el sobrenombre de Taumaturgo. Se cree, así mismo, que había experimentado fenómenos

sobrenaturales como la bilocación (es decir, el estar presente en dos lugares distintos a la vez) o el de predicar a los peces, que es uno de sus milagros más célebres. San Antonio de Padua se hizo franciscano en 1220 y destacó, desde edad temprana, como un brillante predicador. El Santo lograba convocar a copiosas multitudes que acudían a escuchar sus sermones. San Antonio lograba encender el

corazón de todos los que se acercaban a él para oírlo. A menudo, San Antonio de Padua aparece representado sosteniendo entre sus brazos al Niño Jesús. En su rostro sereno y complaciente se refleja su indiscutible santidad. Después

de su muerte, nuestro Santo fue canonizado (bajo el pontificado de Gregorio IX) en muy poco tiempo, porque San Antonio posibilitó (tal era la Gracia que el Señor había insuflado en su alma) innumerables milagros.

De entre los prodigios que enriquecen su camino de santidad, hay algunos muy recordados, como el de Los gorriones. El padre le pide al hijo que cuide del campo y que impida, con su presencia, que los gorriones se coman el trigo. Pero el niño siente la urgente necesidad de ir a rezar y corre a la iglesia. El muchachito, para impedir que, en su ausencia, los pájaros devorasen el trigo, realiza el prodigio de encerrarlos a todos en una habitación. Otro de los milagros, de feliz memoria, es el de La predicación de los peces. Se cuenta que había un grupo de personas que, de forma malintencionada, querían impedir que las gentes acudieran a los sermones del Santo. Éste, entonces, tiene el impulso de acercarse hasta el mar para predicar a los peces. Cuando San Antonio se acerca a la orilla para evangelizarlos, los peces se asoman y se obra el prodigio. Otro de los milagros de San Antonio se refiere a un penitente que se dirige al Santo para confesarse. El hombre, que tenía muchos pecados, aturdido por la emoción del momento, enmudece temporalmente y San Antonio le sugiere que ponga sus pecados por escrito. Cuando el pecador vuelve con la lista, la hoja donde los apuntó apareció totalmente limpia.

San Antonio de Padua, que obró muchos otros prodigios, es, finalmente, junto a la luminosa figura de San Francisco de Asís, uno de los santos más queridos y venerados del franciscanismo. En esta festividad de San Antonio de Padua desde el Pan de San Antonio pidamos, todos, a él, su santa mediación.

Pedro Zacarías ofs

LA CONFIANZA EN DIOS

Es la esencia de la devoción a la Divina Misericordia o Jesús Misericordioso.

Esta virtud, la confianza en Dios, es la más difícil de practicar, más incluso que la caridad con el prójimo, porque implica un desprendimiento de sí, de la confianza en sí mismo, de tenerlo todo bajo control, no solo materialmente, la renuncia a la soberbia, al reino de Satanás, el abandono de los ídolos.

Dios es nuestro Padre que nos ama con un amor infinito, y quiere darnos una felicidad eterna dentro de su amor eterno. Solo en Dios podemos ser felices. Pero para

podernos dar este amor y esta felicidad, nos ha dado la libertad en la voluntad para poder aceptar o rechazar su gracia, su misericordia, su perdón, su amor, su bondad, etc. Porque si nuestro amor a Dios y al prójimo, no fuera un acto de nuestra voluntad libre, no podría tener valor, y menos aun, un valor eterno y divino. Es por esta razón que Dios permite la existencia en la tierra del mal, para podernos dar el bien de su amor y vida eterna.

Este es un misterio que excede a nuestro entendimiento, pero que aceptamos por la fe, la cual es una parte, junto con la esperanza, de la virtud de la confianza en Dios.

Dios sabe que nosotros somos impotentes para resistir al pecado y que somos ciegos ante todo peligro, sabe que por nuestra parte no podemos hacer ningún bien, ni podemos salvarnos, sabe que si El no interviene y actúa nosotros caemos en el mal. Por eso ha actuado en la historia de la humanidad

con la revelación y la redención. Pero eso mismo hace en la vida concreta de cada uno de nosotros, o sea, interviene y actúa en nuestra propia vida particular, dirigiéndola de una manera y hacia un fin que solo El conoce, porque los caminos del Señor son inescrutables.

Solo El, Dios, decide y conoce los tiempos en que te dará una inspiración o una iluminación, para que, si quieres, puedas aprovecharla y aceptarla.

Dios lo que hace es ayudarnos, pero sin quitarnos la libertad de escoger, ni tampoco nuestra propia identidad. Si somos fieles a la gracia que Dios, gratuitamente, nos ofrece, crecemos en santidad, pero sin dejar de ser nosotros mismos. Pero este crecer en Santidad es desconocido para nosotros, no podemos hacerlo por nosotros mismos, es imposible. Solo puede hacerlo Dios, y El, que nos ama y es infinitamente bueno, sabio y omnipotente, nos pide, nos exige la confianza en El.

Miquel Masclans

SOY

Para Tita Inés de Olano Moxó

El espacio se ha hecho tardo
 concupiscencia sin destino
 casi no cuentan las palabras
 anhelo soy
 secado el lodazal
 un chorro de pureza aviene
 palpita algo como un río
 el goce se hace cierto
 soy lo que soy
 la eternidad regresa
 ¡Ya no hay tiempo!

Román Rojas Cabo

VIVÈNCIES AL “PA DE SANT ANTONI”

PETITA HISTÒRIA DE LA CARMÉ

La nostra protagonista era la segona dels set fills que tenia el matrimoni Gutiérrez Alarcón, naturals i residents en una gran ciutat catalana.

Corrien els anys setanta, quan es va posar de moda el trist costum d'anar a Eivissa a l'estiu, per tastar “noves experiències”...

Amb catorze anys, la Carmé va marxar de casa i se n'hi va anar, sense veure ni preveure cap perill material ni espiritual per a ella. Al no haver sortit mai de casa, i el fet de pensar que la malícia no existia, va anar ensopegant amb tots els paranys que els seus peus, pel camí de la vida, anava trobant: va caure en el món de la droga, començant per fumar, i seguint amb els porros va arribar a consumir tota mena d'estupefaents; LSD, heroïna, cocaïna ... , totes aquestes drogues barrejades amb alcohol eren els seus acompanyants de cada dia fins que varen arribar a afectar-li el cervell: una esquizofrènia va començar a donar senyals de vida en el seu cap.

Les drogues eren molt cares i per poder-les aconseguir calien molts diners, calia tenir un bon sou ... cosa que va propiciar que la Carmé entrés en el món de la prostitució ..

Vivint d'aquesta manera, va ser violada i apallissada vàries vegades, fins que en un d'aquests atacs va arribar a les portes de la mort; va rebre de tal manera que li varen trencar divuit ossos. Un cop va sortir de l'hospital, va seguir consumint drogues, però amb aquell estat no podia “treballar” amb el seu cos, i necessitava menjar... i va començar a robar ...

Entre robatoris i drogues va caure en mans de la justícia i va acabar a la presó. Durant tot aquell temps de la condemna, li va semblar que era morta i que estava a l'infern: el seu cos li demanava els estupefaents que necessitava per sobreviure, i els brots d'esquizofrènia li arribaven cada cop més sovint. El Bon Déu mai la va deixar, doncs el poc temps que la Carmé tenia el cap clar el va començar a dedicar a resar. I tant es va encomanar, amb fe, al Senyor, que la va ajudar a sortir del penal i li va donar l'oportunitat de tornar a començar una nova vida...

Va trobar una bona colla d'àngels pel camí i, de mica en mica, treure-la d'aquell infern varen aconseguir. Al seu àngel de la guarda va anar obeint, i va

ser ell que, des d'aleshores la va anar conduint. La va dur a tota mena de serveis socials per rebre ajuda de molts germans: metges, religiosos, sacerdots, assistents socials ...

De tant en tant ens ve a fer una visita al despatx de l'obra social de sant Antoni de Pàdua, dels franciscans, i sempre ens explica coses i històries viscudes. Darrerament està molt contenta, doncs un parell de criatures han anat a viu amb ella: un gat i una tortuga...

Per l'ajuda que rep i que ha rebut, la Carme, al Bon Déu li agraeix i des de ja fa uns quants anys, sempre li ha agrait ...

Obra social Pa de sant Antoni

IL SOLE ANCHE DI NOTTE

Sempre és interessant saber la veritat d'allò que ens explica un relat, però aquesta veritat a l'igual que en un conte o en una novel·la, no tan sols importa pel que transcriu d'uns fets narrats, que poden ésser verídics o no, sinó també per l'expressió d'uns sentiments i idees que puguem considerar com autèntics. El grans escriptors saben comunicar aquest sentit d'autenticitat a les seves històries i els artistes, en general, ho fan a la vegada, mostrant la bellesa de les seves obres.

Es el cas de la pel·lícula "*Il sole anche di notte*" dels germans Paolo i Vittorio Taviani (1), estrenada l'any 1990 i presentada al 43è Festival de Cannes, on la banda

musical de Nicola Piovane va merèixer la banda de plata. Els fets narrats passen a la Itàlia governada per Carles III cap l'any 1753. Un home ambiciós i dotat de grans qualitats s'incorpora al món de l'alta aristocràcia i de la guàrdia militar del rei. Però el desdeny d'aquesta mateixa societat i un desengany amorós fan que renunci a aquest món i sorgeixi una antiga vocació religiosa de la seva infància. En aquest film, inspirat en el conte de Tolstoi "*El pare Serge*", hi trobem l'evolució biogràfica d'un home enamorat del seu entorn i del món que li va tocar viure, però a la vegada fidel a la seva visió personal d'aquell i als valors que donen sentit a la seva relació amb els altres. Se'ns hi explica la lluita psicològica i espiritual per esdevenir lliure d'uns lligams socials interessats i amanerats, vers una llibertat i una espiritualitat que només troba sortida després d'un fracàs personal, en l'atenció i el servei a la gent senzilla, necessitada i anònima.

De fet, es tracta d'una problemàtica i d'un conflicte que es repeteix al llarg de la història i que, salvant les diferències de persones i situacions, han tingut molts homes, també grans homes i dones de l'Església.

Aquí es podria plantejar el dilema de si un home virtuós-religiós es pot justificar en el seu destí, si no ho fa contant amb el proïsme, amb la comunitat que d'alguna manera l'envolta, per més elevats que siguin els seus propòsits.

A més a més de la música, la bellesa de les imatges (escenografia i paisatges), junt a la interpretació dels actors, fan que la obra dels Taviani perduri fins avui i sigui plenament vigent. És de destacar, també, el canvi de nom del relat, que passa de "El pare Serge" a "Il sole anche di notte" (El sol també a la nit) nom que podria al·ludir a algun passatge de l'itinerari místic del sacerdot protagonista, però que sembla ve d'un vot de salutació de la regió, La Basilicata, on es va rodar la pel·lícula. En la mateixa, la frase li adrecen a ell, en el dialecte de la regió, per uns camperols cuidadors de coloms en senyal d'agraïment i d'estima; *que les teves jornades siguin boniques, amb el sol també a la nit.*

Josep Pericot

(1) *La pel·lícula es pot trobar a internet; entre d'altres llocs, a Gloria TV.*

A més de la presència real de Jesús en l'Església i en el sagrament, existeix una altra presència real de Jesús en els petits i en els últims, en els quals Ell ha volgut ser trobat per nosaltres.

Cardenal Sistach

DEMANEM A SANT ANTONI DE PADUA QUE ENS AJUDI A TROBAR EL NOSTRE PROPI CAMÍ DE CONVERSIÓ CAP A LA SANTEDAT

Sant Antoni de Padua és un dels Sants més coneguts i venerats al món, i tradicionalment és invocat per trobar els objectes perduts. De molt jove, amb l'ajuda de Déu, va aconseguir dominar les passions sensuais que el turmentaven. Aquesta experiència el va fer plenament conscient que la fortalesa que va rebre era un do gratuït de Déu, no pas un mèrit propi.

El punt de partença del seu camí personal cap a la santedat és, doncs, la consciència de la gràcia divina que ens ve de la revelació i la misericòrdia de Déu, Pare, Fill i Esperit Sant. És l'experiència de la gratuïtat de la salvació,

de deixar-se fer en un mateix per l'acció de l'Esperit Sant.

Va ser admès a l'ordre dels franciscans després de complir els vint-i-cinc anys, i de seguida es va manifestar que tenia un do extraordinari per a la predicació. La gent cercava apropar-s'hi quan feia els seus sermons a les places i als mercats de les ciutats per on passava. I en escoltar-lo, eren

molts els que sentien el desig de confessar-se, iniciant un camí personal de conversió.

Sant Francesc d'Assís, que el tenia en gran estima, li va dirigir la "Carta al germà Antoni" on li deia que li agradava que ensenyés la sagrada teologia als germans, amb la condició de que, en el seu estudi, no apagués l'esperit d'oració i devoció, segons s'afirmava a la Regla de l'ordre.

Els nombrosos sermons de Sant Antoni que ens han arribat transcrits ens mostren com va tenir sempre present aquesta recomanació de Sant Francesc. L'Església, que el va canonitzar quan encara no feia un any que havia mort, el reconeix com a Doctor Evangèlic; però lluny de ser un teòleg intel·lectual va excel·lir en vincular la doctrina amb la oració i la pietat més sincera i fervorosa.

L'exemple de la vida de Sant Antoni ens ha de fer perdre la sensació d'impotència i fins i tot la por d'iniciar nosaltres mateixos el nostre propi camí de conversió cap a la santedat; i ens ha d'animar a demanar a Sant Antoni que ens ajudi a trobar-lo en les circumstàncies particulars de cadascú. Com ens recorda el Papa Francesc, el pes de la salvació no el portem nosaltres, ja que l'Esperit Sant ens fa veure que no és la nostra obra, sinó l'obra de Déu.

D'aquesta manera entendrem millor el recordatori recent del Papa de la crida a la santedat que el Senyor fa a tots i a cadascun de nosaltres, a la seva darrera Exhortació Apostòlica "Alegreu-vos-en i Celebreu-ho". Els models de Santedat, se'ns explica, no ens han de descoratjar per semblar-nos inassolibles. Ens han d'inspirar, certament, però no és tracta d'imitar un camí, sinó més aviat de discernir el nostre propi camí i deixar que l'Esperit Sant obri en nosaltres per recórrer-lo.

El nostre camí de conversió cap a la santedat és personal i únic. Que Sant Antoni ens ajudi a trobar-lo, i al final de la nostra vida també puguem veure venir a Nostre Senyor, com va dir ell somrient, poc abans de morir.

El poder d'un somriure

El veritable somriure fa palesa aquella mena d'estimació transparent, neta i brillant que surt de l'ànima d'aquell que somriu.

Tots coneixem persones que ens han ensenyat el poder d'un somriure, encara que passin per moments difícils o portin un pes insuportable damunt les seves espatlles, aquesta gent sempre mostra un somriure radiant. Somriuen, naturalment, des del cor, sense esforçar-s'hi massa. Aquest somriure, que mai no desapareix de les seves cares i que, fins i tot, és capaç d'obrir els cors més tancats, d'inspirar confiança i de fer fora tota ansietat, és el seu bonic rostre, el més bell reflex de les ganes d'estimar dels seus cors.

És molt fàcil somriure, només cal que posem la nostra voluntat al seu servei, i encara que en els moments més difícils costi més, és possible seguir somrient. Una de les claus per somriure és la d'aprendre a "acceptar" la vida i la realitat tal com són, i parar de dir o de pensar aquelles frases tan conegudes "sinó fos", "si només"... Quan es viu aquí i ara, i ens adonem del sol fet que estar vius és una benedicció, només podem donar gràcies a Déu amb un gran somriure.

L'impacte del somriure és impressionant. No subestimem mai el poder del seu gran valor. A més, un somriure no costa res, només un petit acte de la voluntat que surt de l'amor i de la gratitud, és un contacte visual que només dura cinc segons ... Aquest gest tan bonic per arribar a fer fondre els cors més durs, pot arribar a regalar l'esperança a tots aquells que l'han perdut i tornar l'alegria de viure a les persones envaïdes per la tristor i sense forces ni ganes de tirar endavant.

És molt freqüent el fet d'amagar grans dolors i inquietuds darrera d'un somriure. Cal esforçar-se per fer-ho, ja que aquest meravellós gest pot canviar la vida de qualsevol persona, començant per un mateix.

Quan ens arriba alguna malaltia o quan ens toca viure moments difícils, quan mirem al cel i ens preguntem "per què a mi ?", cal recordar que aquests esdeveniments són reptes que transformen, si volem, aquest dolor en pregària, però sempre amb el somriure als llavis, encara que no en tinguem ganes.

Quan rebem quelcom de dolent, posem-ho en mans de Déu. Classifiquem cada llàgrima i cada segon de sofriment i oferim-ho tot a Déu, convertit en

acte d'amor, així sabrem aprofitar en fi de bé tot allò que ens ve a les nostres vides. Tot allò que oferim humilment a Déu, te un gran valor redemptor, i encara més quan aquesta voluntat de fer-ho surt d'un cor joiós, pur i sincer. Guardem sempre el nostre somriure tan personal i màgic, que te el poder de canviar vides i mostrem al món que, tot i patint, es pot somriure: el sofriment el podem convertir en acte d'amor al Bon Déu, i el somriure al proïme, a tots aquells que ens envolten, i ... també, per què no ? al nostre estimat Creador, Déu Nostre Senyor, com si fos una preciosa oració ...

Balbina Birba, ofs

DISTRIBUCIÓ D' AJUTS DEL 1er SEMESTRE DE L'ANY 2018

A l'obra social s'han viscut diferents realitats, fruit de la pobresa dels nostres dies. Emigrants allunyats de les seves famílies, ja sigui, a conseqüència de conflictes bèl·lics, persecucions o be per trobar un futur millor; també ens venen a veure famílies amb risc de perdre el seu habitatge degut a l'atur de llarga durada, famílies i persones amb risc d'exclusió social a causa de la seva manca de recursos, fruit del seu abandó per malaltia, solitud, comprensió...

Des de l'obra social "Pa de Sant Antoni", sota la direcció dels frares Franciscans, i la gestió dels franciscans seglars, s'han administrat els recursos, fruit de la vostra generositat vers els altres, procurant seguir les directrius del Papa Francesc.

L'ajut no es redueix a un fet econòmic, sinó que també duem a terme una feina d'escolta, ja que som instruments de Déu per a l'alliberament i promoció dels pobres.

- Col·laboració amb fundacions d'ajuda solidària	
- Ajudes a Guarderies solidàries	3 escoles
- Beques a escoles d'ideari Cristià	27 famílies
- Escoles especials	8 famílies
- Menjadors escolars	10 famílies
- Ajudes llars famílies, lloguers, llum, aigua	45 famílies
- Aliments i medicaments,	13 famílies
- Acompanyament	14 famílies

EL LLIRI D'AIGUA

Lliri d'aigua

Amb el teu graciós perfil,

Amb el teu blanc de marfil,

Perquè ets pur i ets tan formós,

Jo vull fer-te avui ditxós

En portar-te en aquest dia

Davant l'Altar de Maria

Lluís Valls i Cascante

